

שארית יעקב

ביטאון

יצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה י"ג | גיליון תרכ"א | חיי שרה תשפ"ה

ניצאת השבת	כניסת שבת
17:54	16:01
17:50	16:16
17:15	15:46
17:45	16:16

ביתר - ירושלים
ת"א - בני ברק
לונדון
ניו יורק

הזמנים לפי שיטת ר"ת

"מן הבאר הוא" דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל. היינו בכל השבע מדות, ולא רק במדת החסד שהיא אחד בה.

באר יעקב חיי שרה עמ' עדר

התכללות המדות הקדושות

ישקו העדרים

התכללות המדות, כשם שהיתה בו מדת החסד לעבוד את השם יתברך מתוך אהבה, כך היתה בו גם כן מדת הגבורה, שהתשתמש בה בעת שנצרך להתגבר על יצרו, ואמנם יכל לו, והיתה שליטתו מושלמת על כחות המתנגדים לקדושה, על דרך המשל הזה, נבין ממילא, היאך היתה אצלו התכללות המדות אלו באלו, והיו לאחדות בידו.

אותה מדה נשגבה של חסד, שהיתה ככתר על ראש צדיק, ראשית לכל מדותיו האחרות, באה לידי ביטוי, בכך שדאג לעוברים ושבים, ועשה מה שעשה תמיד בשביל הזולת, ומקרא מפורש הוא זה - ויטע אשל בבאר שבע, אמנם אשל זה, אכילה, ש'תיה, ל'ויה, רמוזות בו, אך ראה זה פלא! היכן נטע אהל אפדנו, איה איפה המקום שנטע אשל דקדושה שלו? - בבאר שבע, כאשר היו מוסדות ובניית שאר המידות הקדושות, מרישא ועד גמירא.

איה הלב היהודי המתרגש, שנעתקת פעימתו למול ההדר הנורא והנשגב הלזה, שיש צדיק בעולם, שיכול להיות שלם ומושלם בכל המדות הקדושות, ואשר גם תכונות נפשו שהוא מושרש בהן, משועבדות ומגויסות למען שמו באהבה.

ומעשה אבות סימן לבנים, גם אם כל אחד ואחד מאתנו - יאחז צדיק דרכו, לעשות רצונו של מי שאמר והיה העולם לפי דרכו ונתיבתו ונשמת שדי תלמדנו מה לעשות, אף על פי כן, לא ימלט נפשו מאותה בחינה הנוכרת - לעבוד את השם יתברך, תמיד לפי המצב שמאפשר ודורש זאת.

באהבה עצומה, שהיא מושרשת במדת החסד. ובכך מפרש רבינו ז"ע את הפסוק: "ואברהם זקן" - כי זקן, הוא בסוד "זקן מלא רחמים", שהוא רמז למידת החסד, וביותר כאשר התרגום מתרגם את המילה "זקן" - 'סיב', שהיא בגימטריא "חסד". אמנם שלא יעלה על הדעת, כי לא היה מקושר [בהשם יתברך] אלא במידת החסד בלבד, על זה בא הכתוב להשמיענו את ההמשך - וה' ברך את אברהם בכל" - שקיבל ברכה מאתו יתברך, שיהיה נשלם בכל שבעת המדות הקדושות, הנוכרות.

כאן חקק לו רבינו ז"ל הבנה עמוקה חדשה, בהנהגת הבורא יתברך עם חסידיו ויראיו, כי אם האדם משתמש בתכלית השימוש במה שהוא מושרש, במה שטבע תכונתו מאפשר ודורש זאת, מכלל דבעי דרישה... הרי שבכך מקבל עוד ועוד, מתנות יקרות ונפלאות מן השמים, לעשות את רצון הבורא די ברא כולא למעבד ליה רעותא שלים עם המדות האחרות גם כן.

ובכך מפרש רבינו הבאר יעקב זצוק"ל את דברי חכמינו זכרונם לברכה במדרש הטוב (בראשית רבה נט, ז): "בכל" - שהשליטו ביצרו. שהנה לנו עדות נאמנה מפי חז"ל הקדושים, שמגלים לנו, באיזה אופן התקיימו באברהם אבינו כל שבעת המדות, כי הרי מדת הגבורה, למשל, היא היפך מדת החסד, לכאורה. ואיך יתחברו שני הפכים בתכונת נפש אחת? אין זאת אלא על ידי "שהשליטו ביצרו", כי אצל אברהם אבינו היתה

מדרכו של עובד השם יתברך, שהוא עובד אך ורק את השם יתברך, ולא את עצמו ואת מדותיו, כי אם נמשך אחר טבע ותכונת נפשו, הרי שאין זאת עבודת השם יתברך, אלא היא תכונת טבעו. גם אבותינו הקדמונים, שהיו אחודים במדה מסויימת, כגון אבינו אברהם רחימא דמלכא עלאה, שהיה אחוד במדת החסד, אין זאת אומרת, שזאת היא מדתו ואין עוד מלבדה, הס מלהזכיר. כי צדיק גמור היה, ולא ייתכן כזאת שצדיק גמור יחסר איזו מידה קדושה ממידות הנפש, לעבוד בה את הבורא יתברך.

שבע מדות קדושות וטהורות מלוות את כל היקום הרוחני מראשית ועד תכלית - חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד יסוד, מלכות, מדות אלו מקופלות בנבכי נפש האדם, הן לטוב גמור, הן למוטב, אם האדם זוכה לעשות רצון קונו וחפץ צורו, הרי שכל אלו שבעת המדות משועבדות אל יוצר האדם, יתברך שמו, שאין מידה אחת שהיא נמלטת מחובת כל היצורים לעשות רצונו של מי שאמר והיה העולם.

רבינו הקדוש והטהור, בספרו הנפלא "באר יעקב", בפרשתא דא, חורט עלי גליון, דברים מפורשים, שהנה ידענו כי אברהם אבינו, עליו השלום, היה אחוז במידת החסד, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (ה"ב קטו ע"א) [היינו שעבד תמיד את השם יתברך - עד שיא התמצית של המושג - במדת החסד, וכל לבו ונפשו המה תמיד אל בוראו

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת היי שרה תשע"ה

יובן לנו, כיוון דטבע תכונת הבכי שיקל היא על האדם בעת צערו, ולכן הבכיה היא בינו לבין עצמו, משא"כ כשיספיד האדם זולתו, כונתו בכך לפאר ולרומם ולספר בשבחיו של הנספד, שיכירו וידעו היטב באי עולם את אשר תחסר לעולם מעתה, ולכן אברהם אבינו לכשלעצמו ידע היטב את גודל מחסורו אשר תחסר לו מעתה, כיוון שהכיר עומק נבכי גדולתה צניעותה וקדושתה, אולם, לא הסתפק בכך, כי רצונו ומחשבתו היתה להספידה בראשונה, כדי שזרעה וזרע זרעה וכל המסתופפים בצילה, יכירו וידעו את גודל האבידה אשר אבדו עם ישראל בפטירתה, ולכן עצם הפיכת הסדר, תורה על גודל שבחה של שרה אמנו, ולכוננה זו הקדים דבר ההספד קודם הבכיה. ולכן כתב המדרש יודע ה' "מימי" תמימים ולא "שנות" תמימים, לומר לך, דבכדי להגיע להשגה להיות השנים תמימים, צריכים קודם להיות הימים תמימים, שבכל יום ויום תהיה עבודת התמימות כבראשונה ללא שום חיקור אחרי דרכי השי"ת המופלאים, וכשירגיל האדם נפשו בכך בכל יום תמיד, אזי יזכה למלאות בכך אח"כ כל שנותיו.

איתא בחז"ל (ילקוט שמעוני תורה פרשת היי שרה רמז קב) וז"ל: כששב אברהם מהר המוריה בשלום, חרה אפו של סמאל - שראה שלא עלתה בידו תאות לבו לבטל קרבנו של אברהם, מה עשה, הלך ואמר לשרה, לא שמעת מה נעשה בעולם? אמרה ליה לאו, אמר לה, לקח אברהם את יצחק בנך ושחטו והקריבו על עולת מוקדה, התחילה בוכה ומייללת שלש בכיות כנגד שלש תקיעות, שלש יללות כנגד שלש יבבות, ופרחה נשמתה ומתה, ע"כ. ולכאורה במושכל ראשון קשים דבריהם להלמם, דהלא שרה אמנו היתה טפילה נביאות לאברהם אבינו, וכי תעלה על הדעת שתבכה על שצויה השי"ת לאברהם אבינו לשחוט את בנה יצחק? ועוד יש לבאר פשר בכיותיה ויללותיה שהיתה מכוונת כנגד שלוש תקיעות ושלש יבבות? אלא דמיניה איכא למילף מעלת גדולתה וצדקתה ומסירות נפשה לבוראה ויוצרה, דכאשר בא השטן בתחבולותיו להמריד את שרה על השי"ת, על שנטל ממנה את בנה יחידה בעת שהבטיחה השי"ת כי ביצחק יקרא לך זרע, הבינה מיד שכל טכסיסי דיבורו אליה היא אך ורק להכחיש את תמימותה ואמונתה בה', לכך נתקנאה בבנה יצחק על שזכה למות על קדושת שמו ית', והתחילה בוכה ומייללת למה היא לא זכתה עדיין להיום הדרגה של מסירות נפש כפי שיצחק בנה זכה, ובכך גמלה בנפשה כי גם היא מחוייבת למסור נפשה למען שמו

מת"יחסת אחר האם, וא"כ זכתה אמנו שרה לגייר את הנשים שמהם נשתלשלה עם ישראל לדורותיהם, ולאחר פטירתה בא הכתוב לספר בשבחה ולומר, כשם שהם תמימים כך שנותם תמימים, כיוון דאברהם ושרה צעדו שניהם יחדיו בנתיבות הנסיונות, ולא חקרו ולא דרשו ולא הרהרו אחרי דברי השי"ת, על אף שראו וכן תמוהו את מעשי ה' כי סותרים עצמם מיניה וביה, מ"מ, כאבן ידמו ועשו את אשר נצטוו מבלי להרהר מלכתחילה במאומה. וכמו ששמעתי בימי חורפי משמיה דהגה"ק מברסק זצ"ל, דבזמן השואה היו הרבה צדיקים מרבים לבאר על מה עשה ה' ככה לעם ישראל, וכל אחד ואחד התנבא בסגנון עצמו. אמנם, הגה"ק הנ"ל עמד ואמר ברוב צדקתו, דכאשר ישנו להאדם איזה קושיא אזי צריכים לתרצה, אולם, היות שאין לו שום קושיא חלילה על השי"ת, לכן הוא לא צריך לתרץ את דרכי ה'. כמו"כ, שרה אמנו לא דרשה סיבות שישברו את אונה על כל הנסיונות והתמיהות שעברו בימי חייהם, אלא קיבלה הכל מאת ה' בפנים מאירים ושמחים, וזהו דרגת התמימות ביותר שהאדם יחנך מחשבתו וליבו לבל תרעה חלילה מחשבתו במחשבות פיגול בקושיות אמונה ובטחון.

ובזה נבוא אל ביאור המדרש הנ"ל, דודאי שנותיו של אדם תמימים ואין בידי ב"ו לגרוע או להוסיף עליו, אלא דהכא מיירי במהות ימות השנה אשר ממנה נוצר שנה שלימה, וזאת מציינו אצל אברהם וכן בשרה אמנו, שכל ימיהם ושנותיהם היתה אורח חייהם מקשה אחת של תמימות בהשי"ת ולא חקרו אחרי עתידם כלל, למרות שהשי"ת הבטיחם דברים ובמרוצת הזמן ראו היפוך הדברים, מ"מ, מרוב עומק אמונתם לא היתה קיימת אצלם הבדל - בין מה שאמר להם השי"ת עתה לבין מה שהבטיח להם לשעבר, כיוון ששניהם יצאו מפי השכינה ולא ראו בכך סתירה וקשר בין ציווי לציווי. וממילא, כשזוכים לחיות בתמימות כזאת שהיא פסגת השלמת הנפש האלהית, אזי לזאת תיקרא תמימות עילאית, ובה השלים האדם עצמו בתכלית קנין השלימות. ולכן השווה המדרש קודם את מידת נפשם שהיא השלימות לשלימות שנותם, כי התמימות מילאה את ימיהם ושנותם בטוב ובנעימים, ועי"כ העפילו לדרגה הגבוהה ביותר. ובזה יובן לנו נמי מה שהקשו המפרשים (אלשיך הק', כ"ג יקד ועוד) בסדר הכתוב ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה, דהרי ארז"ל (מועד קטן ב:) ג' ימים לבכי וז' להספד. הרי דבכיה קודמת להספד, וא"כ אלמה כאן מציינו היפוך הסדר? ולדברינו

בתוה"ק (כ"ג א, ב) ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה. ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען, ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. ובמדרש כאן (פרשה נח') וז"ל: (תהלים לו, יח) יודע ה' ימי תמימים ונחלתם לעולם תהיה, כשם שהן תמימים כך שנותם תמימים וכו'. ולכאורה שומה עלינו להבין הדמיון שביניהם, דהרי ידעינן דדרגת תמים היא דרגה נשגבה כפי שמצינו בקרבן, והתם הוי הכוונה תמימות בלי מום כל שהיא. אולם, על בשר ודם הקרוץ מחומר הארץ שייך לומר שהוא תמים ללא שום רבב, אחרי שגילה לנו שלמה המלך (קהלת ג, ט) דאין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, משא"כ גופא דשנים הוי בתמימותם המוחלטת, כיוון דאין ביכולת האדם לגרוע או להוסיף מעליו מאומה, וא"כ הוי ליה למימר איפכא, כשם ששנותם תמימים כך הם תמימים? ועוד יל"ד, דאם ברצונם להדגיש תמימות שנותם, הוי צריך הכתוב לומר יודע ה' "שנות" תמימים ולא "ימי" תמימים?

ובחמלת עזרתו ית"ש נראה לבאר. בהקדם מה שציינו הבורא בתורתו (דברים יח, יג) תמים תהיה עם ה' אלהיך. ופירש"י שם וז"ל: התהלך עמו בתמימות ותצפה לו ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבא עליך קבל בתמימות ואז תהיה עמו ולחלקו, ע"כ. ולפי קושייתנו דלעיל אכתי תיקשי נמי הכא, דאיך יכול ליקרא האדם "תמים" שהיא דרגה הנתונה למושלי בשר ודם? אלא, דהוא גופא בא רש"י לאלפנו, דהגם שהאדם אינו בגדר מלאך ואין ביכולת נפשו להיות תמים כמו גבי קרבן, אולם, יש דרגה של תמים, דכאשר יתהלך בה האדם בנתיבות חייו, ישלים על עצמו את התואר הנכסף "תמים", והיא, שניהג מחשבתו להיות כל מקרי חייו מונהגים ע"י השי"ת, ולא יחשב חשבונות שמים, אלא ישים כל מבטחו בה', שהוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, וכשירגיל בכך מחשבתו, אזי מבטיחו רש"י הק', שיהא עמו ולחלקו, היינו, שיהיה כל כולו חלק אלוה ממעל, ואין לך אדם השלם יותר מזה, כיוון דאה"נ דיצר לב האדם טבוע בו מנעוריו ועד זיבולא בתרייתא, עכ"ל על אף שאם חלילה ישל באיזה שמץ ורבב עבירה, מ"מ, כיוון שמתהלך עם השי"ת באמת ובתמים ולא יחקור אחרי הליכותיו וחשבונותיו, הרי שקשור הוא בעבותות האהבה לבוראו, ובכך יזכה לתמימות יתירה כל ימי חייו.

והנה, שרה אמנו היתה מחברתו הטהורה של אברהם אבינו, וכידוע שעם ישראל

"וַיְהִי חַי שְׁרָה" הַמִּלָּה 'וַיְהִי' נִקְרָאת אוֹתוֹ דָּבָר גַּם יִשְׂרָאֵל וְגַם הַפּוֹךְ. לְרִמּוֹז שִׁשְׁרָה קִבְּלָה אֶת רִצּוֹן הַבּוֹרָא בְּאִמּוֹנָה וּבְאֵהָבָה בֵּין פְּאִשְׁר הַכֹּל פְּסָדָר וּבֵין פְּאִשְׁר הַכֹּל הַפּוֹךְ..."

הַחֵידָ "א - פְּנֵי דָוִד' פְּרִשְׁתַּת חַי שְׁרָה

עוד כליה תואמת עבור הרב, מי יודע כמה כאב וצער עוד יעברו עלינו עד הכליה הבאה! - סיים בהתייפחות כואבת.

לרגע השתררה שתיקה. שתיקה שקטה אך רועמת. ואז הגיב הרב קרלנשטיין במילים הבאות: 'הרב הלבפשטאם, מה לך מצטער כל כך? הבה נצא בריקוד של הודאה לקדוש ברוך הוא, מסבב כל הסיבות, שהציל אותי! תודה לבורא עולם על חסדו הגדול, תודה להשם על הנסיון הזה! מכל הלב ובשמחה עצומה אני מודה לבורא עולם על הרעה, כי אני בטוח בו שגם זו לטובה - הרי הוא סיבב כך שאחרי שנתיים וחצי של המתנה אהיה בין העננים מנותק קשר בדיוק בשעה היעודה - היש חסד הבורא שקוף וברור מזה?'

וכהרף עין, השתוממו כל אורחי בית החולים הענקי בסאן פרנסיסקו, לראות יהודי של צורה, עומד ומרקד בחצר בית החולים, כאילו קיבל עתה את הבשורה הטובה בחייהם! לצידו עומד הרב הלבפשטאם, מבולבל לרגע, מתקשה להבין את פרץ השמחה, אך רבי ראובן עומד ומעודדו לרקוד עמו, מוחה כף אך כף ומשורר הודאה לבורא עולם, ולא נחה דעתו עד שהתקשר לרעייתו בארץ, וקבע את אותו יום ליום שמחה והודאה לה'.

שלושה חודשים חלפו מאז, ואכן, לבסוף נמצאה הכליה המתאימה בסאן פרנסיסקו, והושתלה בגופו של רבי ראובן שזכה בחיים חדשים למשך יותר משלושים שנה. בתקופת ההמתנה להשתלה התברר, כי הכליות שנתרמו באותו יום בניו יורק היו מזוהמות, ושני המושתלים לא שרדו את ההשתלה, כך שנפשו של רבי ראובן היתה לו לשלל והוא ניצל ממוות בטוח.

אך הוא לא היה זקוק לידיעה הזו, כדי לשורר ולהודות על חסד הבורא, שהוביל לכך שהחמיץ את הכליה לה המתין זמן רב. 'אולי המחשב גרס שהכליה מתאימה לי', נהג לומר בבדיחות, 'אבל בורא עולם סבר אחרת, אחרת! הוא סיבב את כל הנדודים לסאן פרנסיסקו כדי למנוע ממני להכניס לגופי כליה שאינה מיועדת לי, איזה חסד נפלא!'

סיפור מטלטל זה, שסופר בימי השבעה לפטירת הגאון רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל, אין כמותו כדי להורות ולעורר: כשאדם יודע שכל קושי העובר עליו - מאיים ומפחיד ככל שיהיה - מסתיר בחובו חסד ה' חבוי, בתוכו טמונה מתנה מבורא עולם, קל לו יותר להודות על הקשיים הללו, ולצלוח אותם בהצלחה כבירה, כי ההודאה תגלה את החסד ה' הנסתר, ותביא את הישועה הגלויה!

ושירת הודאה, היא זו שתפתח לנו באמת שערי הניסים הגלויים, את שערי החסד הגלוי עליו נודה מכל הלב, כי טוב להודות לה', לומר לשמך עליו!

והלחוצה, השיב הרב הלבפשטאם את הטלפון לשוטרים, שיווה לעצמו מראה נינוח, וזירז את הרב קרלנשטיין לבוא עמו לבית החולים המקומי, לתור שנקבע להם.

הם מיהרו להגיע לבית החולים שם, והחלו בהליך הרישום להמתנה לכליה, בדיקות רפואיות ובדיקות התאמה. כל אותה עת הבחין הרב קרלנשטיין כי פניו של הרב הלבפשטאם אינן כתמול שלשום, ניכר כי דרמה של ממש עבר בשעת בוקר. הוא לא רצה להטריד יותר מדי, רק הציע: 'דאגה בלב איש ישחנה, אולי תואיל לספר לי מה התרחש כי לא הבנתי מילה...'

הרב הלבפשטאם לא רצה לספר, אך לבסוף היה המשא כבר על לבו, והוא ניאות: 'בזמן בו שהינו במטוס, בין שמים לארץ, קיבלה רעייתי שיחת טלפון מבית החולים, ונאמר לה כי נמצאה הכליה המבוקשת, בשעה טובה ומוצלחת. כל הבדיקות מעלות כי הכליה תואמת, רק לבוא ולהינס להשתלה...'

מאותו רגע, החלה רעייתי במסע לחצים מטורף, ניסתה לאתר אפילו את הקברניט בטיסה... אתה מבין, הכליה, הכליה שאנו מחכים לה שנתיים וחצי, הכליה שהרב ומשפחתו מחכים לה כל כך - היא נמצאה, ואנחנו מנותקים, מנותקים!'

הרב הלבפשטאם כמעט צווח: 'כאשר נחתנו, לא התקשרתי אליה כי לא רציתי להפריע את מנוחתה. אוי, לו הייתי מתקשר אז, אולי היינו מספיקים את הכליה האבודה... והרי היא כלל לא נחה - היתה עסוקה במרדף אחריונו!, הוא ספק כף אל כף באכזבה, ודמעות החלו לנשור מעיניו:

'והיא המשיכה להפוך את אמריקה, הפעילה עסקנים שהפעילו את המשטרה, במסע חוצה יבשת מברוקלין בניו יורק לסאן פרנסיסקו שבקליפורניה, הכל כדי להצליח לאתרנו ולהודיענו. ובזמן הזה אנחנו ישנים, ישנים, ישנים - כשהכליה מחכה לך, מחכה! - - -

עד שהמודיעין מצא היכן אנו מתאכסנים, עד שניידת ראשונה הגיע אלינו, עד שאיתרו אותנו השוטרים - חלף זמן רב ויקר מאוד, מאוד, מאוד, מאוד...', כאן פרץ הרב הלבפשטאם בכבי: 'השעות חלפו, ובית החולים העביר את הכליה לאדם אחר. מישהו אחר זכה בכליה, והרב נותר ברשימת ההמתנה...! - - -

הוא בקושי הצליח לדבר, הוא נרגש והתפתל והתבלבל וככה בכי מצמרר כשסיכם: 'אחרי שנתיים וחצי ניתנה הזדמנות פז לגאול את הרב מייסוריו, אחרי שנתיים וחצי נפתח הפתח להשבת הרב בריא ושמח לבני משפחתו, וההזדמנות הזו הוחמצה, הוחמצה! מי יודע מתי תהיה ההזדמנות הבאה, מי יודע מתי תזדמן לנו

הגאון רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל, סבל ממחלה איומה בכליותיו, עד שהרופאים הכריעו כי אין מנוס מהשתלת כליה, ויפה שענה אחת קודם. אלא בארץ ישראל לא נמצאה כליה מתאימה לסוג דמו הנדיר, ולכן הוחלט לשולחו לניו יורק, שם יש סיכוי גבוה יותר למצוא כליה מתאימה, ואם ישהה שם וימתין יוכלו להזמינו ברגע הנכון, ולהשתיל בו את הכליה הנכספת.

נפרד רבי ראובן ממשפחתו ומילדיו בדמעות געגועים, וטס לארצות הברית, לשהות שאיש אינו יודע לאמוד את אורכה. ואכן, השהות הלכה והתארכה, ימים ושבועות חלפו, גם חודשים ואפילו שנה. בני המשפחה מתגעגעים ומיחלים לחזרתו, לבו יוצא אליהם, אך הוא תקוע בהמתנה לכליה... חלפה שנה, ועוד שנה, נערכה בר מצוה כשאבא מעבר לים, גם פסח וראש השנה, סוכות ופורים, כשאבא איננו. המחלה מכאיבה, הגעגועים צורבים, והוא עדיין ממתין לשיחה שתבשר על הכליה הנכספת...

כעבור שנתיים וחצי של המתנה מתישה וקשה, פנה אליו יהודי חשוב מעסקני הרפואה בניו יורק, הרב ברוך שמשון הלבפשטאם שליט"א, והציע כי הרב יטוס לקליפורניה, אל בית החולים בסאן פרנסיסקו הענקית. 'יש שם מרכז רפואי ענק להשתלות, מגיעות לשם הרבה יותר כליות. שם יש סיכוי טוב יותר להשיג כליה תואמת', סבר הרב הלבפשטאם, ואף התנדב ללוותו בדרך.

לא בנקל הסכים רבי ראובן למסע הזה, די לו בגלותו הראשונה לניו יורק, ולמה לו להמשיך לתחנה הבאה. לבסוף נעתר להפצרות הרב הלבפשטאם שנטה לסיכויים הגבוהים יותר שם, והשניים יצאו לדרך. שדה התעופה הבינלאומי של סאן פרנסיסקו, קידם את פניהם ברוח לילית קרירה, הם ירדו מהמטוס אחרי טיסה ארוכה ומתישה, ומיהרו למלון שהזמינו מראש. כשהגיעו למלון השעון כבר הורה על השעה 3 לפנות בוקר, והם מיהרו לעלות על יצועם למנוחת לילה קצרה.

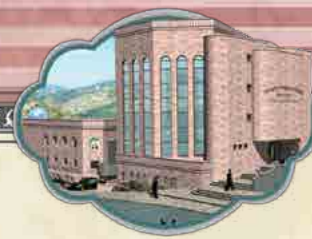
אלא שבשעה 6:30 בבוקר, הופרה מנוחתם והופרעה שלווותם. שוטרים חמורי סבר דפקו על דלת חדרם, וביקשו לדעת את זהותם בדחיפות. הרב קרלנשטיין כלל לא הבין מה אמרו השוטרים, הוא רק הביט בהבעת פניו של הרב הלבפשטאם שנראה מודאג ומבולבל מאוד...

לבסוף, לאחר כמה דקות בירור, ראה את הרב הלבפשטאם מתקשר דרך הטלפון המשטרתי, ומדבר שיחה ארוכה באנגלית - ממנה לא הבין אף מילה כמובן. הוא הבחין רק בפניו המחוריות והמסמיקות חליפות, בהלם שעל פניו, ובטונים הגבוהים והלחוצים בהם נוהלה השיחה. כשהסתיימה השיחה הארוכה, הקולנית

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

שמחו בה' וגילו צדיקים

ברגשי גיל ושמחה ובהדרת הקודש נשגד בזה ברכת מוזל טוב נאמנה לחדב"נ

הרה"צ שלום זלמן יוסף שפירא שליט"א ראש הכוללים דנאראל לרגל השמחה במעונו נישואי הנכדה בת לחתנו הרה"צ יוסף מאיר כהנא שליט"א מטשאקעווע בית שמש

והברכה אחת היא לעטרת המשפחה הרוממה

הרבנית הצדקנית "אמה של מלכות" תליט"א

יה"ר שיזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח לאורך ימים ושנות חיים מתוך כל טוב סלה

העברתם בהדרת הכבוד: קהל עדת חסידו נדבורנה ביתר

השבוע,

פרשת חיי שרה

שולחן הטהור

בליל שבת קודש

בשעה 9:00

073-3834583

קול קהילתנו

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נבדך בזאת

את אנשי שלומינו

שהשמחה במעונם

הרה"ח יחזקאל פרנקל הי"ו

לרגל שמחת נישואי הנכד

הרה"ח עמרם ויספיש הי"ו

לרגל שמחת הולדת הכרה

יה"ר שיזכו לראות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה

כעתירת

קהל עדת חסידו נדבורנה ביתר

המשך דברות קודש מעמוד ב'

באהבה, כדי שיהא סימן זה מושרש בדם בניה לעתיד דורותם, וזה הכוונה רמזה בבכיותיה ובייללותיה, דידוע דתקיעת שופר ברה"מ מרומז כנגד אילו של יצחק שתהא לזכרון לה' ולבני ישראל, והתקיעות שאנו תוקעין הן תקיעות ויבבות להזכיר זכות אבות ואמהות, וע"ז מסרה שרה אמנו נפשיה לבניה, שיזכרו מעשי גבורותיה ומסירות נפשה, איך שכל אם בישראל צריכה לחיות במסירות נפש ובתמימות להשי"ת, ובכך סיימה את תפקידה בעוה"ז והפריחה נשמתה לגנוי מרומים מתוך מיתת נשיקה ואהבה עזה להשי"ת. ואולי יש להעמיס אלו הדברים במאמר הכתוב (משלי יד, א) חכמות נשים בנתה ביתה, ולכאורה יל"ד, דפתח הכתוב בלשון רבים וסיים בלשון יחיד, והוי ליה נמי לסיים מעין הפתיחה בנתה "ביתם" בלשון רבים? אלא להנ"ל יובן, דכאשר נתבונן במעשי אמהותינו, הרי שכל גיעת כפיהם ועמליהם בכל שנות ימי חייהם, היא למען עתיד צאצאיהם וצאצאיהם צאצאיהם עד סיום תיקון עולם הנשמות שבעוה"ז, ולכן מסרו נפשיהו על קדושת שמו ית' באהבה רבה באופנים שונים ומשונים, כי ידעו והבינו שכוח זה יטביע חותמם עליהם להיות להם הכוח לעמוד בעתיד מול כל גלי נסיונות היצר, וע"כ פתח הכתוב חכמת נשים בלשון רבים שהיא מכוון כנגד האמהות, וסיים בנתה ביתה בלשון יחיד, לרמז לנו שהיא מכוון כנגד חיה הפרטית של כל אם בישראל.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים, שזכות האבות והאמהות יגן עלינו על כל צעד ושעל, ונזכה לידבק בדרכיהם הק' והטהורים, ויעתירו תמיד בעדינו ממכון שבתם במרומים, למען לא נבוש ולא ניכלם לא בעוה"ז ולא בעוה"ב, עדי שלח לנו ה' משיחו בעגלא ובזמן קריב, אמן.

אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה

בעזה"ת תהא שמחת פדיון הבן

מתוך שבח והודיה להשי"ת על כל החסד אשר עשה עמדי הנני להזמין את ידידי ומכירי ואנ"ש ידידי בית אבא לשמחת

פדיון הבן

לבני בכורי שמואל אלכסנדר נ"י

אשר יתקיים ברצות ה' במוצש"ק פר' תולדות ליל א' דר"ח כסליו בבית המדרש של כ"ק מרן אאמור"ר שליט"א רח' פנים מאירים 12 ביתר עילית בשעה 20:30

ואי"ה בשמחתכם אשיב לכם כגמולכם הטוב

ידידכם המצפה לבואכם לשלום יוסף מאיר רוזנבוים

בן כ"ק מרן אאמור"ר עט"ר שליט"א מנדבורנה ביתר

וחתן הרה"ג רבי יעקב מאיר שפירא שליט"א דומ"ץ בשכונת רמב"ש ד' 4